

Ф. ПОЛ УИЛСЪН CREATORDO

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

Денис Никълби държи на думата си и първата пратка на „Три месеца до финансовата независимост“ получавам точно две седмици след като съм се обадил на безплатния телефонен номер, който знам от рекламния клип. Захвърлям придружаващите го каталози и листовки и разкъсвам единия край на картонения плик.

Ето това е. Моето ново начало. Днес е първият ден от останалата част от живота ми, който ще е съвсем различен оттук нататък. Ще бъде организиран, ще си поставям цели и ще чертая планове как да ги постигна — ще имам *план за деня*.

Никога по-рано не съм живял по план. А тъй като този план не означава вършенето на някаква работа, е направо велико. Никога не съм бил от тези, дето излизат в девет и се прибират в пет. От всичко най-много ценя свободата си. По-приятно ми е да гледам на себе си като на *инвеститор*. Сега ще бъде планомерен инвеститор. А касетите на Денис Никълби ще ме насочват.

Може би ще ми бъдат полезни и в личния ми живот. В момента съм останал без приятелка. И май изобщо ми е проблем да задържа някоя за по-дълго време. Последната си отиде преди две седмици. Нарече ме мързелив дебелак, който не прави нищо друго, освен да чете и да гледа телевизия.

Не е честно. И не е истина. Вярно, че теглото ми е малко над нормата, но не чак толкова, колкото изглежда. Сума типове между трийсет и четирийсет тежат повече от мен. Работата е там, че на петдесет и осем това се набива на очи. Но пък косата си е на главата ми. Нито съм грозен, нито нещо подобно.

Колкото до това, че прекарвам много време в леглото — съгласен. Но правя проучванията си. Родителите ми оставиха малко парички и постоянно съм нащрек къде е най-изгодно да ги вложя. Имам прилична печалба, живея в чудесна многоетажна сграда в Ню Джърси и от апартамента си нощно време мога да съзерцавам небостъргачите в Манхатън. Имам добър приход от инвестициите, без да ми се налага да излизам от апартамента си. Но това не означава, че не полагам усилия.

Колкото и наред да е всичко, знам, че бих могъл да се справям и по-добре. И именно учебният курс на Никълби ще ми помогне да се изкача на следващото стъпало. Чувствам го. И съм напълно готов.

Ръцете ми треперят, докато измъквам лъскавата видеокасета от опаковката. Срещу мен се ухилва млад, поразително красив мъж с пронизващо сини очи и ослепителни зъби. Денис Никълби. Само на трийсет, а вече мултимилиардер. Всичко, което докосне, се превръща в злато. Но дали не иска да скрие инвестиционните си тайни? За нищо на света. Той е готов да ги сподели с обикновените хорица — такива като мен, с малко капитал и с огромни мечти. Това се казва пич.

Ало, аз не съм мухльо. Гледал съм рекламите на Тони Робинс и разни като него, дето тръгнали от нулата и станали милионери с покупко-продажби на недвижими имоти. Доста време прекарвам вкъщи, така че гледам *доста* реклами. Повярвайте ми, подобни глупости изобщо не ме впечатляват. Но Денис Никълби... той е друго нещо. Само ме погледна от екрана и знаех, че говори на мен. На *мен*. И знаех, че това, което предлага, е в състояние да промени целия ми живот. Цената беше соленичка — петстотин доларчета, — но си заслужаваше, ако изпълни дори само една десета от всичко, което обещаваеше. При всички положения беше по-добра инвестиция от някои нерентабилни акции по сметката ми.

Измъкнах кредитната си карта, грабнах телефона, набрах неговия номер 800 и дадох поръчката си.

И ето я пред мен. Открехвам капака на кутията и...

— Маmicата му!

Вътре би трябвало да има видеокасета — първи урок. А какво намирам? Аудиокасета. И дори не е нова. Някаква очукана вехтория.

Бесен съм. Иде ми да я тресна с все сила о пода и да я стъпча на прах. Но не го правя. Вдишвам дълбоко три пъти, вземам се в ръце и отивам до телефона. Набирам кротко номера на г-н Никълби, отпечатан на гърба на касетата, и чувам гласчето на някакво нахакано бебче. Разкрещявам се, че съм измамен клиент, че ще се обадя на министъра на правосъдието и че искам да говоря лично със самия Денис Никълби. Тя ме запитва защо съм толкова ядосан и едва започнал да й обяснявам, чувам нейния писък в слушалката:

— *Вие ли сте този!* О, Господи! Откога чакаме да ни се обадите!

— Чакате ли?

— *Да!* Самият господин Никълби беше тук преди малко. Толкова е притеснен. Разбрал е, че по *някакъв* начин в една от пратките на „Три месеца до финансовата независимост“ *погрешно* е поставена

друга касета. Даде ни указания да съобщим на всеки, който ни се обади, че вместо *видео* е получил аудиокасетата, да не се безпокои. Чисто нова видеокасета на „Три месеца до финансовата независимост“ *незабавно* ще му бъде връчена *на ръка!* Какво мислите по *този* въпрос?

— Аз... аз...

Аз съм сащисан. Този мъж е върхът. Наистина знае как се прави бизнес.

— Мисля, че е невероятно.

— Само ни оставете името и адреса си и веднага ще се погрижим за замяната!

— Казвам се Майкъл Мултън. — Диктувам адреса си.

— О-о! Хакензак. Не е далеч оттук!

— Точно от другата страна на моста „Джордж Вашингтон“.

— В такъв случай *чудесно!* Ще направим замяната *съвсем* скоро!

— Добре — казвам аз.

Превзетата ѝ учтивост започва да ми досажда. Бързам да затворя слушалката, когато тя добавя:

— А, щях да забравя. Господин Никълби каза да ви предам да *не* правите *нищо* с аудиокасетата. Просто я *затворете* в кутията, с която сте я получили, и *изчакайте* да получите другата касета. Предайте я на куриера, който ще ви донесе видеокасетата.

— Чудесно. Добре...

— Моля ви да запомните — затворете аудиокасетата в опаковката и изчакайте. Нали?

— Добре. Разбрах. Всичко *хубаво*.

Като добро момче затварям кутията и тъкмо да я оставя на масата до вратата, любопитството ме загъделичкава и се запитвам какво ли има в касетата. Може да е от личната колекция на Денис Никълби? Джаз или рок „на черно“? Или по-добре някоя лекция, която би ми разкрила една — две инвестиционни тайни, които липсват във видеокасетата?

Сигурен съм, че няма начин да не я чуя, така че защо да отлагам? Мушвам я в касетофона и натискам PLAY.

Нищо. Засилвам звука — някакви смущения, някакво съскане и нищо друго. Пускам на бързо обороти, но пак нищо. Тъкмо да натисна

STOP, и чувам писклива безсмислица. Връщам малко и на нормална скорост.

Най-после чувам гласа. Независимо че съм усилил звука, той е съвсем тих. Долепям ухо до колоната. Чийто и да е гласът, той прошепва:

Единствената дума, която трябва да знаеш:

CREATEPDO [1]

И толкова. Изнизвам на бързи обороти до края и — нищо. Връщам и отново прослушвам това единствено изречение. *Единствената дума, която трябва да знаеш: CREATEPDO.*

Става за главоблъсканица. Някой е изтрил мястото, но главите са били зацапани.

Я стига.

Разочарован я пренавивам, изваждам я и я затварям в кутията.

И така, след около час си приготвям сандвич и следя борсовата информация по FNN, когато някой почуква на вратата. Поглеждам през шпионката и замалко да се задавя.

Самият Денис Никълби!

Отварям припряно и той влиза.

— Господин Никълби!

— Тук ли е? — пита той.

Целият е плувнал в пот и едва диша, сякаш вместо да вземе асансьора, се е изкачил до десетия етаж на бегом. Очите му светкавично оглеждат навсякъде и имам чувството, че е разноглед — като хамелеон. Най-после спира поглед върху масичката.

— Ето! Ето я!

Втурва се към кутията, отваря я и измъква касетата.

— Не сте я чули, нали?

Нямам желание да лъжа точно Денис Никълби.

— Трябваше ли да я чуя? Ако се налага, готов съм.

— Не, не — прекъсва ме той. — Не е необходимо.

И ми подава подобна кутия.

— Това е за вас. Ужасно съжалявам за недоразумението.

— Да-а — засмивам се аз. — Някакво недоразумение. Как ли е могло да се случи?

— Някой си прави шеги — казва той и за момент очите му придобиват хладен израз. — Слава Богу, няма пострадали.

— Бихте ли седнали? Тъкмо приготвях обяда...

— Благодаря. С удоволствие бих останал, но имам ангажимент. Може би някой друг път — и ми протяга ръка. — Още веднъж съжалявам за бъркотията. Приятни занимания.

След това излиза през вратата и изчезва. Стоя изправен и гледам вторачено мястото, където бе застанал. Самият Денис Никълби дойде да смени касетата. Лично. Уау! Идва ми на ум да видя какво има в новата кутия.

Отварям я. И ето. Видеокасетата „Три месеца до финансовата независимост“. Най-последно.

Но каква беше тази история с аудиокасетата? Изглеждаше ужасно обезпокоен. Защо ли? Нямаше никакъв запис освен онова единствено изречение: *Единствената дума, която трябва да знаеш: CREATEPDO*. Какво означава всичко това?

Бих искал да проверя в речника, но как би могла да се пише дума, която се произнася по толкова странен начин. А нямам и речник. Може по-късно да проверя в кварталната библиотека — след като открия къде се намира. Но първо трябва да прехвърля малко пари по текущата си сметка, за да покрия таксата от петстотин долара за „Никълби“ ООД, която ще изскочи в ежемесечния отчет.

Обаждам се на Гери, моя борсов посредник, да продаде няколко акции. От известно време имам дял в „Касъл петрол“ — без никакъв ефект. Тъкмо сега е моментът да се отърва от тях. Казвам му да продаде всичките двеста акции. Сещам се, че е интелигентно момче. Дори е завършил колеж.

— Хей, Гери, чувал ли си някога за CREATEPDO?

— Не си спомням, но ако съществува, ще го открия. Интересува ли те?

— Да — отговарям. — Много ме интересува.

— Имаш го.

Но го нямам. Е, имам нещо, но чак след два дни и не е това, което очаквам.

Междувременно се занимавам с видеокасетата на Денис Никълби. Трябва да призная, че съм разочарован. Нищо, което да не

съм чувал вече. Странно... след рекламата му бях сигурен, че се нуждая точно от това.

Отварям плик със съобщение от борсата. Вътре е очакваното потвърждение за продажбата на двеста акции от „Касъл петрол“ за 10,25, но намирам също и потвърждение за покупка на двеста акции от нещо, което се нарича „Тай корд“ ООД.

Какво, за Бога, е пък това „Тай корд“? Гери е взел парите от „Касъл петрол“ и ги е вложил в нещо, за което дори не съм чувал! Смаян съм. Никога не е постъпвал така. Трябва да е някаква грешка. Обаждам му се.

— Хей, баровец — чувам гласа му, — кой ти е източникът?

— Какви ги дрънкаш?

— „Тай корд“ тази сутрин се качи на пет. Този път нацели точно десетката.

— На пет? — преглъщам аз. Бях готов да му откъсна главата, а научавам, че за два дни съм направил девет хиляди големи. — Гери... защо ме вкара в „Тай корд“?

— Защо ли? Защото ме накара. Каза ми, че много те интересуват. Никога не ги бях ги чувал, но ги открих и купих. — Той наистина е смутен. — Нали точно затова ми се обади онзи ден? Да продам „Касъл“ и да купя от „Тай“? Както и да е, ударът ти е главозамайващ.

— Разбрах, Гери, и никой не е по-доволен от мен, но...

— Оставаш ли там?

— Искам да изясня нещо. Вчера те попитах дали си чувал за CREATEPDO.

— Няма начин, приятелче. Познавам „Паркър Джен“. НАС-ДАК — първокласна техника, спекулативен капитал. Ти каза „Тай корд“.

Почвам да се дразня.

— CREATEPDO, Гери. CREATEPDO.

— Чувам те, Майк. „Паркър Джен“, „Паркър Джен“. Наред ли си?

И аз не съм сигурен. Изведнъж по гърба ме полазват мравки. Аз казвам едно нещо — *единствената дума, която трябва да знаеш*, — а Гери чува съвсем друго.

— Майк? Там ли си?

— Да. Все още.

Мозъкът ми ще се пръсне. Какво става, за Бога?

— Какво искаш да направя? Да продам „Тай“ и да купя от „Паркър Джен“ ли? Така ли?

Вземам светкавично решение. Става нещо невероятно и трябва да го проверя. В края на краищата това са намерени пари.

— Да. Сложи всичко в „Паркър Джен“.

— Дадено. Днес вървят на три и една осма. Ще грабна три хиляди.

— Чудесно.

Оставям слушалката и тръгвам да се разхождам из апартамента. В главата ми се мъти налудничавата идея...

... единствената дума, която трябва да знаеш: CREATEPDO. Ами ако...?

Не-е. Прекалено е налудничаво. Но ако е вярно, има начин да се провери.

Знам кой е начинът. Надбягванията. Днес има в Медоуландс. Ще инвестирам няколко часа и ще проверя. Ако побързам, ще успея за първата гонка.

Знам, че е абсолютна лудост, но *трябва* да разбере...

Едва успявам. Хвърлям се към десетдоларовото гише и казвам:

— CREATEPDO за първата.

Касиерът дори не вдига поглед. Взема банкнотата, натиска няколко клавиша и ми подава билета. Грабвам го и поглеждам: заложил съм на някаква кранта на име Вчера-си-отиде.

Не си правя труда да се качвам на трибуната. Заставам под един монитор. Залозите за Вчера-си-отиде са три към едно. Конете са на стартовата линия.

Тръгват!

Наблюдавам бягането с още две момчета, облечени в поло и полиестерни панталони. Не се изненадвам кой знае колко, когато Вчера-си-отиде пресича финиша пръв. Десетте ми доларчета стават трийсет, но отново ме полазват мравките по гърба.

Става все по-умопомрачително.

С помощта на Дейли Дабъл и Трифекта, когато си тръгвам, първоначалните десет доларчета са станали шест хиляди и двеста. Можех да направя и повече, но почвам да се изнервям. Не искам да привличам вниманието върху себе си.

Едва се възпирам да не натисна педала на газта до дупка. Направо ще се побъркам. Сякаш съм взел наркотик. Чувствам се цар на света. Трябва да продължа нататък. Но как? Накъде?

Прочитам върху едно рекламно пано:

„ПЕТ ПЪТИ ПО-ВИСОКИ ПЕЧАЛБИ!“

В „Цезар“, град Атлантик. Въпросът ми получава отговор.

Избирам „Цезар“ заради паното. Не са падам особено по поличби, но започвам да ставам суеверен. Аз съм на върха.

Опитвам се да си представя докъде би могла да ме докара странната дума. *Единствената дума, която трябва да знаеш...*

Всичко, което ти е необходимо, за да спечелиш. Сигурно е това: думата те прави печеливш. Достатъчно е да се доверя на късмета си — няма значение дали става дума за коне или акции — и победата ми е гарантирана.

Сигурно това е обяснението за преуспяването на Денис Никълби. Той знае думата. Затова изгаряше от нетърпение да си я вземе обратно — не иска да я знае никой друг. Да си я запази само за себе си.

Копеле.

След това се замислям и решавам, че не е копеле. Ако запитам себе си дали бих казал думата на някой друг, отговорът ще е категорично „не“. Имам чувството, че съм станал член на изключително недостъпен клуб. Само дето останалите му членове не подозират това.

Имам усещането, че вече не съм зависим от капризите на съдбата.

Супер.

* * *

Ескалаторът ме оставя на етаж на казиното в „Цезар“. Докато приближавах паркинга, се чудех с какво да започна — двайсет и едно,

покер, рулетка или зарове — какво? Но щом съзирам пред себе си казиното, вече знам. Ярък надпис гласи:

ПЪЛЗЯЩ ДЖАКПОТ! 802 672 ДОЛАРА!!!

Сумата постоянно расте, тъй като играчите продължават да тъпчат с монети шайката едноръки бандити.

Промъквам се през навалищата, пушека и шума. Спирам до обменна количка и подавам петдоларова банкнота на облечената в миниполичка блондинка.

— Макар че ще спечеля още с първия — казвам аз.

— Естествено — отвърща тя, но съм сигурен, че не ми вярва.

Ще повярва. Поемам жетоните и ѝ казвам:

— Сега ще се убедите.

Търся свободен игрален апарат. Няма да е лесно. Играчите са на по над сто години и биха се отказали по-скоро от някой от внуците си, отколкото от мястото си. Най-после съзирам една синекоса гърбава бабичка да свършва парите и да се оттегля от апарата. Спускам се и пъхам жетон в процепа, но виждам, че приема най-много три. Което означава, че ако искам да спечеля цялата сума, трябва да пъхна още два. Правя го. Хващам лоста... и се замислям. Цялото внимание ще бъде насочено към мен. Необходимо ли е? Малко съм си саможив. Поглеждам към сумата, която се е вдигнала още над 800 000 долара, и знам, че я искам.

Майната ѝ на публичността.

Прошепвам:

И дръпвам лоста.

Затварям очи, докато колелцата се въртят. Започват да спират: първо прозорче — чук! Второ прозорче — чук! Трето прозорче — чук! Издрънчава звънец! В улея започват да се сипят жетони! Успех!

Внезапно звънецът и жетоните спират. Отварям очи. Никаква тълпа от завистници и никакви святкащи фотокамери няма наоколо. Никой дори не ме поглежда. Свеждам очи към улея. Шест долара. Поглеждам към прозорчетата. Две черешки и един портокал. „Плаща 6.“

Не мога да повярвам. Къде ми е 800 000-доларовият джакпот? Този път мравките ме полазват в стомаха. Какво е станало? Свърши ли всичко? Не действа ли вече?

Грабвам три жетона от улея и ги натиквам вътре.

— CREATEPDO — изричам по-високо и дръпвам ръчката.

Чук! Чук! Чук!

Този път нищо. Нищо!

Почвам да се плаша. Много бързо се изчерпа. Още три жетона.

— CREATEPDO — почти извиквам аз и дръпвам проклетата ръчка. Чук! Чук! Чук!

Нищо!

— Майната ти! Какво ти става! — удрям аз с юмрук по аппарата.

— Спокойно, приятел — обажда се старчето до мен. — Не помага. По-добре си отдъхни.

Оттеглям се, без да го погледна. Съсипан съм. Ами ако съм имал на разположение само няколко дни и времето ми е изтекло? Да съм я изтощил на пистата, когато бих могъл да направя няколко удара на борсата. Пушекът, навалицата, постоянното бърборене и шумът от аппаратите направо ме влудяват. Трябва да се махна. Почти се затичвам и изведнъж ме осенява.

Думата... може би действа само върху хора? Апаратите нямат уши...

Я по-спокойно. Хубаво. Да разсъдим логично. Как най-добре да бъде пробвана думата в едно казино?

Карти? Не-е. Твърде много възможни комбинации и твърде много играчи, които биха могли да размътят водата.

Зарове? И там вариантите да загубиш или да спечелиш са прекалено много.

Коя игра е с най-високи залози и с категоричен победител?

Оглеждам се, преценявам... и накрая я виждам.

Рулетката.

Но как бих могъл да използвам думата до покритата със сукно маса?

Търся свободно място. Виждам едно между мъж на средна възраст, който ми заприличва на очен лекар, и плаха, около трийсетгодишна червенокоса дама, която напомня негова клиентка. Внезапно ми хрумва как да постъпя.

Издърпвам една стодоларова банкнота от пачката от надбягванията и я стискам между палеца и показалеца. След това изкривявам ръце като болен от детски паралич. Сядам до червенокосата и я запитвам:

— Ще бъдете ли добра да залагате за мен?

Тя ме поглежда през лупите си, след което вижда изкривените ми ръце. Очите ѝ скачат на лицето ми.

— Разбира се. Никакъв проблем — усмихва ми се топло тя.

— Деля печалбите с вас. *Ако спечеля.*

— Не се притеснявайте. Наистина няма проблеми. Разигравам етюд, колко ми е трудно да поставя банкнотата върху масата и я избутвам върху сукното.

— По десет, моля.

Плъзват пред мен купчинка от десет чипа.

— Залагайте — казва крупиеето.

— Поставете един на CREATERDO, ако обичате — обръщам се към червенокосата и спирам да дишам.

Озъртам се наоколо си, но никой не е озадачен от изреченото от мен. Червенокосата взема чип от върха на купчинката и го поставя на 33.

Целият плувам в пот. Пикочният ми мехур ще се пръсне. Трябва да стане. Трябва да разбере дали думата все още има сила. Искам, но не смея да си затворя очите. Трябва да видя всичко.

Топчето се върти срещу колелото, губи скорост, плъзва се към центъра, подскача насам-натам и тупва в един от жлебовете.

— Трийсет и три — отпява крупиеето.

Червенокосата пици и пляска с ръце.

— Вие спечелихте! Още с първото залагане!

Вир-вода съм. Прилошава ми. Изричам дрезгаво:

— Вие сте моят късмет. Не мърдайте оттук.

Все пак *би могло* и да е късмет. Някакво съдбовно съвпадение. Казвам на червенокосата да постави всичко на CREATERDO. Тя ме поглежда изумено.

— Всичко? Сигурен ли сте?

— Напълно.

Тя избутва купчинката върху 17. Завъртане.

— Седемнайсет — обявява крупиеето.

Сега вече мога да затворя очи. Успях. Думата притежава силата и аз притежавам думата. *Единствената дума, която трябва да знаеш.* Искане ми се да забия юмрук във въздуха и да изкрещя: „ДА!“, но се въздържа. Нали съм инвалид в края на краищата.

— О, Божичко! — шепти червенокосата. — Това е... това е!...

— Доста пари — казвам аз. — И половината са ваши.

Сините ѝ очи сякаш ще пробият лупите.

— Какво? О, не! В никакъв случай!

— А аз в никакъв случай не бих спечелил без вашата помощ. Когато казах, че делим наполовина, това не бяха само думи.

Тя закрива уста с ръка. Прошепва едва чуто:

— О, благодаря ви. Не можете да си представите...

— Залагайте — казва крупиеето.

Трябва да укротя топката. Печалбите ми далеч надхвърлят лимита на масата. Забелязвам, че се е появил шефът на залата и е застанал до крупиеето. Не отделя поглед от мен и от огромната купчина чипове, струпани пред мен. Да спечелиш два последователни пъти на число! — и това се случва при рулетката, но не особено често.

— Поставете петстотин на шестнайсет — казвам на червенокосата.

Прави го, но излиза двайсет и две. Следващия път поръчвам петстотин на девет. Излиза дванайсет. Шефът на залата се оттегля.

— Не се притеснявайте — потупва ме окуражително по рамото червенокосата. — Все още сте много напред.

— Притеснен ли ви изглеждам? — питам я аз.

Казвам ѝ да постави нови петстотин на CREATEPDO. Тя избутва чиповете на 19.

— Деветнайсет — виква крупиеето след минута.

Червенокосата отново изписква. Облягам се назад, докато крупиеето трупа пред мен печалбите ми.

Няма нужда да продължавам. Вече ми е ясно, че действа. Хрумва ми, че всъщност аз към Крайният победител. Ако искам, мога да разоря банката в „Цезар“. Мога да залагам лимита на число след число и да събирам през две — три минути печалба трийсет и пет към едно. Ще се натрупа тълпа. Игралният дом ще трябва да продължи да работи — фирмената чест ще ги принуди да продължат да плащат. Бих могъл да притежавам това място, дявол го взел!

Но Крайният победител не постъпва така.

Noblesse oblige.

Какво иска Крайният победител от едно казино? Все по-големи печалби.

Печалби... нищо не може да се сравни с тях. Това е екстазът, който протича по вените ми като електрически ток. Сексът не представлява нищо в сравнение с това усещане. Сякаш съм безтегловен, мога да се отлепя от стола и да полетя из залата.

Ставам.

— Къде отивате? — пита ме червенокосата, вперила в мен уголемените си от очилата очи.

— Вкъщи. Благодаря за помощта.

Обръщам се и търся с поглед вратата.

— Но вашите чипове...

Преценявам, че на масата има трийсетина хилядарки.

— Задръжте ги — казвам и аз.

За какво са му на Крайния победител чипове?

Следващия ден си седя в апартамента и чета сутрешния вестник. „Паркър Джен“ е скочил от две цяло и осемнайсет на пет и половина. Шейсет и един процента печалба за една нощ.

След една безсънна такава съм взел решение, че борсата е най-добрият начин да използвам думата. Мога да правя милионите си и най-много някой само да повдигне вежди. Никой освен данъчните служби не би обърнал внимание, но аз ще си плащам данъците до последното пени, и то с удоволствие.

Кой го е грижа за данъци, когато би могъл да разполага с повече пари, отколкото е в състояние да изхарчи в продължение на десет живота? Ще ми вземат половината и ще ме оставят да свързвам двата края с толкова, колкото да ми стигнат за пет живота. Ще се справя някак си.

Силно почукване по вратата. Кой, по дяволите...? Поглеждам през шпионката.

Денис Никълби! Толкова съм изненадан, че отварям вратата, без да помисля.

— Господин Никъл...

Копелето му с копеле ме тресва с юмрук в корема. Докато се превивам на две, той ме бута на земята и тръшва вратата зад себе си.

— Какви ги вършиш, шибано копеле? — изкрещява. — Ти ме излъга! Каза ми, че не си чул касетата! Мръсно копеле! Ако ми беше казал, можех да те предупредя. Сега копелетата са ни взели на мушка и направо сме издухани!

Продължавам да лежа на пода и да пъшкам. Успя да ме натика в ъгъла. Едва прошепвам:

— За какво става дума?

Лицето му се изпълва с кръв и той вдига крак.

— Ако продължаваш да се правиш на идиот, ще ти избия всичките зъби!

Вдигам ръка.

— Добре. Добре. — Преглъщам обратно някаква слюз. — Чух думата. Използвах я няколко пъти. Как разбра?

— Имам приятели в Ордена.

— Орден ли?

— Няма значение. Важното е, че не си упълномощен да я използваш. И ако не престанеш, ще ни пречукат и двамата.

След като успя да ми изкара въздуха, вече съм в ръцете му.

— Да ни пречукат ли?

— Да. Да ни пречукат. И изобщо нямаше да ми мигне окото, ако ставаше дума само за теб. Но ще потърсят и мен, задето съм ти дал възможност.

Успявам да допълзя до едно кресло и се свивам в него.

— Всичко това са празни приказки, нали?

— Бих искал. Чуй ме внимателно. Ще ти изнеса кратка лекция по история, за да разбереш в какво си се забъркал. Орденът е основан отдавна — *много* отдавна. Имат огромна мощ и своя програма. Понякога предоставят възможност на отделни лица да ползват част от тази енергия.

— На кого?

— Откъде да знам. Аз не съм техен член и не съм посветен в тайните им. Но вероятно някои от най-великите исторически личности — Александър Велики, Константин, някои от папите, онези типове от Ренесанса — всички те положително са получили известна подкрепа

от Ордена. Мисля, че и Хитлер е между тях. Само това може да обясни как е успял да побърка цяла нация.

— О! — казвам аз. Сигурно се чувствам по-добре, щом ставам саркастичен. — Някакъв орден от зловещи монаси, които управляват целия свят. Направо настръхвам.

Той се втренчва в мен и леко поклаща глава.

— Ти си истинско говедо, Мултън. Първо, никога не съм казвал, че са монаси. Това, че са орден, не означава, че дебнат иззад ъглите в раса с качулки. А и не управляват света, а само подкрепят сили, движения или отделни индивиди, които биха спомогнали за осъществяването на тяхната програма... Колкото до категориите добро и зло... не знам дали те изобщо са приложими за тези приятелчета, защото не знам какви са намеренията им. Ще ти дам един пример. Бас ловя, че навремето са подпомогнали гангстерските барони, но не за да превърнат шепа алчни копелета в богаташи, а защото целта на Ордена е била да ускори индустриализацията на Америка. Схващаш ли мисълта ми?

— И се появиха, значи, за да предоставят именно на *теб* магическата дума. И за какво? Да те направят следващия Рокфелер ли?

Той се замисля и ме поглежда тревожно.

— Не знам. Изобщо нямам представа защо избраха точно мен, нито пък какво би трябвало да осъществя с Отговора. Дадох ми касетата, казаха ми да запомня Отговора и да я унищожа. Казаха ми да го използвам, както намеря за добре, и това беше всичко. Никакви условия. Никакви цели. Никакви други указания, освен да унищожа касетата.

— Което ти така и не направи.

— Което не направих — въздъхва той.

— А *мен* наричаш говедо?

Изразът му се променя.

— Всичко щеше да е наред, ако жена ми, с която в този момент се развеждах, не бе претършувала сейфа ми и не бе решила да си направи някои мръсни шегички с помощта на нещата, които бе намерила в него.

— Мислиш, че е прослушала касетата ли?

— Може би — вдига рамене той. — Изгорих касетата, така че вече не би могла да го стори. Ако е чула Отговора, явно не го е

използвала или пък не е осъзнала силата му. Ти си или прекалено интелигентен, или голям късметлия, щом си се възползвал.

Предпочитам да бъда класиран в първата категория.

— Не беше особено трудно. А защо го наричаш Отговора?

— Ти как го наричаш?

— „Думата“. Ако трябва да бъда по-точен, бих го нарекъл „Печелившата дума“.

Поглежда ме презрително.

— Мислиш, че помага само за да печелиш повече ли? Пълен идиот. *Това е Отговорът — най-добрият от всички възможни отговори.* Слушаният чува най-подходящия, най-изгодния, най-цялостния отговор. А това е огромна сила, Майкъл Мултън. Твърде огромна за хора като теб.

— Една минутка. Разбирам как е станало с борсовия ми агент, но когато залагах на конете или на рулетката, аз не отговарях на никакви въпроси. Просто казвах на другите.

Сарказмът му се задълбочава.

— Конне... рулетка... — Той поклаща глава отвратен. — Все едно да тръгнеш да си купуваш мляко с мазерати. Добре, ще ти го обясня бавно, за да загрееш най-последно: Отговорът действа при всякакви въпроси, включително и *косвени*. А какъв е косвеният въпрос, когато заставаш пред гишето или сядаш на сукнената маса? Той е: „Колко искате да заложите и на какво?“ И когато казваш: „Десет долара на Фони Балони“, всъщност отговаряш именно на този въпрос.

— Да, прав си.

Приближава се и надвисва отгоре ми.

— Надявам се, че си поигра достатъчно. Можеш да задържиш всички пари, няма значение колко са, но стига толкова.

— Чакай, чакай. Ако си мислиш, че ще се откажа от такава златна мина, имаш много здраве.

— Подозирах, че ще изтърсиш нещо такова.

Бръква в джоба на самото си и вади пистолет. Не знам и не ме интересува каква марка е. Знаем само, че заглушителят му е прицелен право в мутрата ми.

— Хей! Чакай!

— Сбогом, Майкъл Мултън. Надявах се да се разберем с теб, но ти явно си прекалено голямо говедо. Не ми оставяш никакъв избор.

Виждам, че пистолетът трепери в ръката му, чувам как трепери и гласът му, а той продължава да ми приказва, без да смее да натисне спусъка, и ми е ясно, че всичко това му е съвсем непривично и е уплашен почти колкото мен.

Затова се размърдвам. Скачам, грабвам цевта и я вдигам, извивайки ръката му с всичка сила. Никълби изскимтява, а пистолетът гръмва! Краката му се блъсват о ръба на масичката и двамата рухваме на пода. Стоварвам един в корема му и му изкарвам въздуха. Пистолетът е в ръката ми.

Исправям се и сега аз го държа на мушка. Той се разцивря.

— Майната му! — вие той. — Майната му на всичко! Хайде стреляй. И без това съм мъртвец, ако продължаваш да използваш Отговора. И ти също.

Това ме кара да се замисля. Май не ме лъже. Но и май не е на себе си.

— Виж какво — казвам аз, — защо да треперим от този Орден? Ние разполагаме с думата — с Отговора. Достатъчно е да ги заплашим, че ще я обявим на целия свят. Ще им кажем, че ще я запишем на милиони касети — на всяка от видеокасетите, които разпространяваш. Ей! Ще купим ефирно време и ще я излъчим по сателита. Една тяхна погрешна стъпка и целият проклет свят ще знае Отговора. Как ще се отрази *това* на програмата им?

Той ме поглежда безизразно.

— Не можеш да я запишеш. Не можеш да я кажеш на никого. Не можеш и да я напишеш.

— Глупости.

Това може да е номер, затова продължавам да държа пистолета насочен към него и грабвам писалка и бележник. Написвам думата. Не мога да повярвам на очите си. Вместо Отговора съм изписал някаква безсмислица: CREATEPDO.

— Какво е това, по дяволите?

Опитвам още веднъж — този път с печатни букви. Пак същото — CREATEPDO.

Никълби най-после се надига, но не приближава.

— Повярвай — казва поуспокоен той, — опитал съм какво ли не. Правил съм запис на най-съвършеното звукозаписно устройство в света — все тая безсмислица се получава.

— В такъв случай ще го кажа на всички свои познати!

— И какво предполагаш, че ще чуят? Ако съзнанието им е заето с някакъв проблем, ще чуят най-добрия възможен отговор. Ако не, ще чуят някаква безсмислица. Но и в двата случая няма да чуят самия Отговор.

— Тогава тия от Ордена как са го записали на касетата?

Повдига рамене.

— Не знам. Имат си средства за всяко нещо — например да узнаят, че някой неупълномощен използва Отговора. Нищо чудно да знаят точно кога го използва *някой*. Именно затова трябва да престанеш.

Не отговарям. Поглеждам отново безсмислицата, която съм написал пряко волята си. Тук се крие нещо голямо. Много голямо.

— Мисля, че все още не е късно — продължава той. — Моят човек в Ордена ми каза, че ако те накарам да млъкнеш — не да те убия, а просто да престанеш да използваш Отговора, — тогава ще си затраят. Но ако продължиш... и с двама ни е свършено.

Започвам да му вярвам.

В гласа му прозвучава умолителна нотка:

— Ще ти помагам. Поискаш ли пари, ще ти дам пари. Колкото искаш. Поискаш ли да играеш на борсата, само се обади и ще ти съобщя къде е най-добре да инвестираш. Поискаш ли да залагаш на коне, ще дойда с теб. Ако искаш да си богат, ще ти дам по милион — два, три, пет милиона — годишно. Каквато сума поискаш. *Но не използвай Отговора сам!*

Замислям се. Всички пари, които мога да изхарча... Това, което не ми харесва, е, че ще съм зависим, под наблюдение.

И все пак: всички пари, които мога да изхарча...

— Добре — казвам. — Няма да използвам думата и все ще измислим нещо.

Никълби залита към дивана като пиан и се стоварва върху него. Имам чувството, че отново ще се разциври.

— Благодаря ти! Наистина ти благодаря. Спасяваш живота и на двама ни.

— Всичко е наред.

Така. Ще остана жив и ще бъда богат. Как да не полудееш от радост?

Следващите няколко седмици всичко върви великолепно. Разбира се, не го мъкна нито на надбягванията, нито в Атлантик. Когато го питам за борсова информация, винаги ми дава печеливш отговор. Печалбите ми скачат до небето. Гери си мисли, че съм гений. Скоро ще бъда финансово независим, нечувано богат... всичко, за което съм мечтал.

Но нещо не е наред. Не е същото, както когато използвах сам Отговора.

Истината е, че се чувствам като някоя метреса на Денис Никълби.

Ободрявам се, като си повтарям, че винаги мога да престана.

И наистина преставам. Ролята на меланхоличния милионер ми допада напълно...

Докато един ден чувам по радиото, че джакпотът за следващия тираж на шестцифреното лото е трийсет милиона долара.

Трийсет милиона долара — с изплащане по милион и половина годишно през следващите двайсет години. Това ще свърши работа. Ако спечеля, нямам повече нужда от Никълби. Отново ще разчитам само на себе си.

Единственият проблем е, че ще се наложи да използвам Отговора.

Знам, че мога да попитам Никълби за печелившите числа, но не става така. Необходимо ми е сам да го направя. Да изпитам същото онова вълнение, когато произнасям Отговора. Така джакпотът ще бъде моя печалба, а не негова.

Само веднъж... Ще използвам Отговора само този път, след което ще го изтрия от паметта си и никога вече няма дори да се сетя за него.

Намирам забутана сладкарничка в покрайнините на града. Зад щанда стои пъпчив младеж. Откъде ще разберат онези от Ордена, че съм използвал още веднъж Отговора в това забравено от Бога кътче?

Подавам му един долар.

— За лотарията, моля.

— Искате ли готова комбинация?

Не, няма да стане с произволни числа. Искам *печелившите* числа.

— Не. Сега ще ти ги кажа: CREATEPDO.

Не можете да си представите какво чувство изпитва човек, когато произнася тази дума... сякаш прищпорваш собствената си съдба.

Момчето натиска един клавиш и отново ме поглежда.

— Следващото?

— Какво следващо?

— Трябва да посочите шест числа. Дотук е само едно.

Стомахът ми се свива. По дяволите. Мислех, че в един Отговор ще се съдържат и шестте. Нещо ми нашепва да захвърля всичко и да побягна, но се заинатявам. Вече съм го използвал веднъж, така че мога да продължа до края.

Изричам CREATEPDO още пет пъти. Той ми подава бледорозовия фиш. Печелившите числа са 3, 4, 7, 17, 28, 30. Когато малките номерирани пингпонгови топки изскочат от сферата в понеделник вечерта, няма да съм зависим от Денис Никълби.

На връщане към колата едва не подскачам от възбуда. Очаква ме... велико време.

По пътя спирам да обядвам. Когато се прибирам, пускам телефонния секретар и чувам гласа на Никълби. Направо е истеричен:

„Гъпо копеле! Идиот! Не ти ли бяха достатъчни толкова пари, колкото не би могъл да похарчиш цял живот! Защо беше нужно отново да използваш Отговора! Да се продъниш в ада дано, Мултън! Вече идват за мен! След това ще дойдат и за теб! Целуни се отзад за сбогом, нещастнико!“

Не се колебая нито секунда. Дори дрехи не си вземам. Изтичвам през вратата, слизам с асансьора в гаража и се измъквам. Почвам да обикалям в кръг, без да знам къде да отида. Знам само, че изобщо не бива да спирам.

Честно казано, преследващият ме страх ме кара да се чувствам глупак. Цялата тази идиотска история за някакъв Орден и неминуема смърт е толкова нелепа... но пък същото е валидно и за тази дума, която дава точния отговор на всеки въпрос. А и истински обезумелият Денис Никълби *знаеше*, че съм използвал Отговора.

Вземам решение и се насочвам към центъра. Искам да бъда някъде, където има много хора. Промъквам се през съботното

задръстване в тунела „Линкълн“ и се обаждам от телефона в колата. Трябва да отседна някъде. Не искам да е някой треторазреден хотел. Искам нещо с просторни светли фойета и солидна охрана. В „Плаза“ имат място. Апартамент. Велико. Ще го взема.

Оставям колата на портиера, регистрирам се светкавично и само след минутки съм в двустайния апартамент със спуснати завеси и заключена врата със закачена верига.

Най-после си поемам дъх. Но не за дълго. Поръчвам си вечеря в стаята, но не мога да ям. Лягам си, но не мога да заспя. Не откъсвам поглед от телевизора. Очите ми почват да смъдят и докато за стотен път слушам примижал новините за Босна и Херцеговина, говорителят прекъсва за извънредно съобщение: милионерът, финансовото чудо Денис Никълби е мъртъв. Явно самоубийство; скочил от апартамента си на Пето авеню рано тази вечер. Започнато е щателно разследване. Допълнителните разкрития ще бъдат съобщавани своевременно.

Повдига ми се. Изтичвам в банята и се опитвам да повърна, но от стомаха ми не излиза нищо.

Приключиха с него! Точно както ми беше казал! Той вече е мъртъв и — о, Божичко! — аз съм следващият! Какво да *направя*?

Първо трябва да се успокоя. Да помисля. Правя го. Заставям се да седна. Контролирам дишането си. Анализирам ситуацията. Какви са предимствата ми? Имам много пари, портфейл, пълен с кредитни карти, и мога непрекъснато да сменям местопребиваването си. Да се превърна в беглец.

Разполагам с още нещо: с Отговора.

Скачам и започвам да крача възбудено. Отговорът! Мога да използвам самия Отговор за своя защита. Да! Ако трябва да се завра под земята, той ще ми посочи най-безопасното място.

Внезапно се въодушевявам. Очевидно намерих изход.

Навличам си дрехите и се втурвам надолу. Те вероятно познават колата ми, затова скачам в първото такси, което ми се изпречва.

— Закъде? — пита шофьорът със силен акцент. На задната седалка мирише така, сякаш някой току-що е повърнал обяда си. Поглеждам картата му за самоличност и прочитам някакво неприлично име.

— CREATEPDO — отговарям аз.

Той кимва, включва двигателя и потегляме.

Но къде отиваме всъщност? Чувствам се идиотски, защото трябва да го попитам. След няколко завоя разбирам, че очевидно се движим към източните квартали.

— Къде отиваме?

— „Ла Гуардия“. — Шофьорът ме поглежда свирепо през прозрачната преграда. — Нали това ми казахте?

— Да, да. Искан да видя дали правилно сте ме разбрали. „Ла Гуардия“...

Тази вечер излитам оттук. Обзема ме ново усещане: надежда. Но въпреки надеждата е доста особено да препускаш с висока скорост в неизвестна посока.

Влизаме в „Ла Гуардия“ от Голямата централна магистрала и шофьорът ме запитва:

— Коя линия?

— CREATEPDO — отговарям.

Той кимва и спира пред континенталните линии. Плащам му и забързвам към билетните гишета. Казвам на хубавичкото чернокожо девойче, че искам първа класа за следващия полет.

— Закъде, сър?

Уместен въпрос.

— CREATEPDO — отговарям аз.

Пръстите ѝ играят по клавишите минута — две и накрая компютърът изплюва билета. Тя ми казва цената. Умирам от любопитство да разбера накъде ще отлетя, но е идиотско да я попитам. Подавам ѝ моята „Америкън експрес“. Тя я обработва, подписвам, след което ми подава билета.

Шайен, Уайоминг. Не е дори в първата ми двайсетица, но щом Отговорът казва, че това е най-доброто за мен, отивам там. За съжаление полетът е чак след три часа.

Полетът е приятен, но изпитото на „Ла Гуардия“ и чашите мерло в самолета са ми в повече. Мотая се из почти безлюдната чакалня и се чудя какво да правя. И като си представя къде се намирам — Уайоминг, за Бога. Накъде да тръгна оттук?

Много просто: Отговорът.

Излизам на паркинга за такситата. Лъхва ме свеж въздух. Едно такси спира до тротоара. Хващам го.

— Закъде, сър?

Този поне е американец. Страхотно.

— CREATEPDO — отговарям.

— Готово — каза той.

Опитвам се да се съсредоточа върху пътя, но не съм особено любопитен. Всичко е наред. Отговорът знае къде да ме откара. Имам му доверие. Затварям очи и си почивам, докато усещам, че таксито спира.

Изправям се и се оглеждам. Някакъв складов район.

— Тук ли е? — питам аз.

— Казахте улица „Бароу“ 2316 — отвърща шофьорът. — Това е. — И ми посочва една сива врата от другата страна на улицата.

Плащам и излизам. Улица „Бароу“ 2316. Никога не съм я чувал. Наоколо няма жива душа, но какво друго бих могъл да очаквам от такова място в неделя сутрин?

Все пак почвам да се притеснявам. По дяволите, краката ми се треперят. Но не мога да вися на улицата цял ден. Досега Отговорът не ме е разочаровал. Трябва да му се доверя.

Поемам дълбоко въздух, приближавам до вратата и почуквам. Чакам. Никакъв отговор. Почуквам отново, този път по-силно. Най-после вратата се открява на няколко сантиметра. Нечие око наднича през процепа.

— Да? — чувам плътен мъжки глас.

Не знам какво да отговоря. Досещам се, че това е косвен въпрос, и казвам:

— CREATEPDO.

Вратата се отваря малко по-широко.

— Как се казвате?

— Майкъл Мултън.

Вратата зейва и човекът зад нея се изправя в цял ръст. Облечен е в сив костюм на тънки райета, бяла риза и раирана вратовръзка. И е едър — ужасно едър.

— Господин Мултън! — избоботва той. — Очаквахме ви!

Огромната му ръка ме сграбчва за реверите и ме дръпва вътре. Преди да успея да извикам, вратата се тръшва зад гърба ми и ме

повличат по мрачен коридор. Опитвам да се съпротивлявам, но зад мен се появява още един и стисва ръката ми. Вдигат ме във въздуха като чучело. Започвам да пищя.

— Няма нужда, господин Мултън — казва първият. — Никой няма да ви чуе.

Довличат ме в някакво огромно хале. Шумът от моите влачеци се по пода крака отеква в стените и в сводестия таван. Другият мъж също е облечен в сив костюм и е също толкова едър.

— Какво става, за Бога? — успявам да попитам най-последно.

Не казват нищо. В помещението няма друго освен един стол и паянтова масичка, на която е поставен куфар. Тръсват ме на стола. Единият ме задържа да седя, докато другият отваря куфара. Изважда дебело въже и ме завързва за стола.

Зъбите ми започват да тракат. Искам да кажа нещо, но от устата ми не излиза звук. Искам да извикам, но съм прекалено уплашен.

Най-накрая ме омотават като мумия и излизат, оставят ме сам. Но съвсем за кратко. Новодошлият също е облечен в костюм, но е по-дребен и по-възрастен, слепоочията му са посивели, има загар и светлосини очи. Спира на няколко крачки от стола и се втренчва в мен. Прилича на правителствен чиновник или на телевизионен говорител.

— Господин Мултън — казва тихо той и бавно и печално поклаща глава. — Глупавият и алчен господин Мултън.

Успявам да проговоря. Гласът ми е пресипнал, сякаш цяла нощ съм крещял.

— Цялата работа е заради Отговора, нали?

— Естествено.

— Вижте, искам да обясня...

— Няма нужда от обяснения.

— Забравих, това е всичко. Забравих и го използвах. Повече няма да се случи.

— Да, знам — кимва той.

Фаталната интонация, с която произнася фразите, ще накара сърцето ми да се пръсне.

— Умолявам ви...

— Дадохме ви възможност, господин Мултън. Обикновено не го правим. Но понеже станяхте притежател на Отговора не по своя вина, решихме, че ще е по-честно да ви позволим да се измъкнете. Много

жалко. — Той леко се усмихна. — Все пак на финала покажете известни способности... принудихте ни да си играем на гоненица.

— Като използвах Отговора, за да се опитам да се измъкна ли? Как го накарахте да действа срещу мен?

— О, не. Отговорът никога не става противник. Просто не го използвахте както трябва.

— Не разбирам.

А и не ме интересува, но не искам да спира да говори.

— Отговорът ви отведе в район, където нямаме бойни групи. Но той не е в състояние да ви спаси от преследване. Проследихме ви до „Ла Гуардия“, забелязахме самолета, на който се качихте, и изпратихме наш представител от Денвър да ви чака с такси.

— Но когато той попита къде да ме откара, аз използвах Отговора.

— Така е. Но каквото и да бяхте му казали, той щеше да ви докара на улица „Бароу“ 2316. Трябваше да използвате Отговора, преди да се качите в таксито. Ако бяхте попитали кое такси да вземете, положително щяхте да бъдете насочен към друго и още щяхте да сте на свобода. Но това само би забавило неминуемото. В края на краищата пак щяхте да стигнете до същото това място.

— И какво ще правите с мен?

Отново се втрещва в мен и го казва така, сякаш си поръчва закуска:

— Ще ви убия.

Не издържам и започвам да скимтя.

— Господин Мултън! Малко достойнство!

— О, моля ви! Умолявам ви! Обещавам...

— Вече сме наясно колко струват обещанията ви.

— Вижте какво... аз не съм лош човек... Никога не съм сторил нищо лошо на никого!

— Господин Никълби вероятно не споделя вашето мнение. Но не се страхувайте, господин Мултън. Ние не сме жестоки. Нямаме желание да ви причиним болка. Не това е целта ни. Просто трябва да ви отстраним.

— Хората ще разберат! Ще усетят отсъствието ми!

Той отново поклаща печално глава.

— Никой няма да разбере. А и само борсовият ви посредник ще усети отсъствието ви. Отстранявали сме финансови магнати, крале, дори президенти, на които сме предоставяли Отговора, а те са се отклонявали от правия път.

— Президенти ли? Искате да кажете?...

— Няма значение, господин Мултън. Как желаете да умрете? Изборът е ваш.

„Как желаете да умрете?“ Как, по дяволите, се отговаря на подобен въпрос? Внезапно се сецям — с Отговора.

— CREATEPDO — казвам аз.

— Отличен избор — кимва той.

За първи път, откакто използвам Отговора, не искам да знам какво е чул другият. Изхлипвам. Затварям очи...

... и чакам.

[1] За облекчаване на текста всички следващи срещания на тази дума са изписани като „CREATEPDO“. Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.